

CAPÍTOL 1

S'acosten els exàmens finals

Els passadissos i les aules de la Universitat de Tapioca havien estat desacostumadament tranquils durant tota la setmana. La constantment frenètica activitat de professors, estudiants, investigadors i personal d'administració i serveis havia estat substituïda per una calma tensa que a mi, particularment, em feia pensar en la calma que precedeix la tempesta.

No n'hi havia per a menys. Érem a la «setmana d'estudi», una setmana completament lliure de classes i d'activitats en què els alumnes es dedicaven per complet a preparar els exàmens finals, que començarien a partir de la setmana següent.

Per això la calma «tensa» a què em referia abans. A pesar de la quietud regnant, jo sabia que els estudiants estaven passant pels moments més crítics del seu curs acadèmic.

El meu amic Bredford Bannings i jo, per contra, estàvem gaudint d'uns dies plàcids que, a més, havien estat molt fructífers laboralment parlant. Després dels agitats successos que havien tingut lloc la setmana

anterior i que havien desembocat fins i tot en l'organització d'una improvisada (i perillósíssima) expedició a l'Amazones, l'assossec regnant a la Universitat ens havia anat molt bé per donar una empenta a tota la nostra feina de despatx.

A mi, concretament, m'havia anat de primera. Suposo que sabreu (i si no ho sabeu us ho dic jo) que la Universitat de Tapioca m'havia contractat per ser company i narrador de les aventures d'en Bredford Bannings. Bé, doncs fins ara havia exercit molt bé la primera part de la meva comesa, la de ser company en les seves aventures..., però encara no havia aconseguit narrar-ne cap! Encara que no tot era culpa meva, per descomptat. Cada vegada que m'asseia per intentar escriure alguna cosa, l'aventura trucava a la nostra porta, i en Bredford i jo havíem de deixar-ho tot i córrer a embarcar-nos en una altra nova i arriscada empresa. D'aquesta manera, havia arribat a acumular un munt d'històries interessants per explicar, com, per exemple, la història de com ens vam conèixer en Bredford i jo, el nostre viatge a Bontawa per desemascarar uns perillosos traficants de diamants o l'expedició a l'Amazones que ja us he mencionat. Massa coses acumulades! Necessitava seure i començar a escriure!

Per això m'havia anat tan bé aquella setmana. La perspectiva de tenir tot un dia per endavant per treballar en les meves històries m'havia insuflat ànim. Havia decidit començar pel principi i narrar l'aventura al llarg de la qual vaig tenir la immensa sort de conèixer el meu amic Bredford... i això estava fent. Confesso que al principi m'havia costat començar. Però una vegada vaig haver escrit la primera frase, les altres van començar a sortir soles. No solament estava escrivint, sinó que, a més, m'estava divertint a mesura que ho feia.

Així havia transcorregut la setmana, amb en Bredford i jo ficats al nostre despatx, cada un assegut a la seva taula i treballant amb el seu ordinador... fins avui.

Era divendres, i en Bredford estava rar. Però molt rar. En comptes d'estar assegut i treballant, estava dret, deambulant caòticament pel petit despatx, amb el mòbil a la mà, però sense decidir-se a trucar.

—Eh... Hola! —semblava dir a mitja veu, per a ell mateix, com si estigués assajant una conversa—. Parlo amb...? No, no, no... Doncs és clar que parlo amb ella. Com vols que no hi parli, siestic trucant al seu telèfon? No, millor una altra cosa... Eh... Bona nit! O millor, bon dia, és clar, perquè encara no és tard... Sóc en Bredford, en Bredford Bannings... Et recordes de mi? Oh, vaja! Però com vols que no es recordi de mi?

És una pregunta absurda... i, a més, no cal que li digui que sóc jo. Segur que el meu nom surt en la pantalla del seu telèfon. Però, vaja, i si no té arxivat el meu contacte? O si no fa servir l'agenda del seu mòbil? Potser sí que convé que li digui que sóc jo, no? Només per si de cas...

Com podreu comprendre, en aquestes condicions em resultava molt difícil concentrar-me prou com per escriure només una paraula. A més, aquella situació havia aconseguit picar la meva curiositat. Era la primera vegada que veia en Bredford actuar d'aquella manera.

—Bredford —vaig dir, cridant l'atenció del meu amic.

—Sí? —va respondre ell. Semblava agrair la interrupció.

—Estàs bé?

—Bé? —Aquella pregunta va semblar que l'agafava de sorpresa—. Eh, sí, sí, és clar. Magníficament. Per què no ho hauria d'estar?

—Doncs no ho sé, però tot el matí que et comportes d'una manera rara. Sembles nerviós.

—Nerviós? Jo? Nooooo. I ara! Quina bajanada! Jo, nerviós?

Encara que s'entossudia a negar-ho, els seus gestos indicaven tot el contrari. De fet, en dir que no, va fer un moviment amb la mà i va abocar una tassa de cafè que hi havia sobre el seu escriptori. Sort que la tassa ja era buida perquè, en cas contrari, hauríem tingut un disgust.

—És per la ferida del teu braç? Encara et fa mal?

Aquells de vosaltres que hàgiu llegit *A la recerca de l'aunitina* recordareu que el meu amic Bredford havia tingut un petit contratemps a l'interior del temple aunuri i s'havia fet mal al braç. I als que no l'hàgiu llegit, doncs ara us ho acabo de dir.

—La ferida? —va respondre en Bredford, agitant el braç davant meu perquè jo comprovés el seu bon

estat—. No, i ara. De fet, ja quasi ni me'n recordava. Ja et vaig dir que havia estat un tall molt superficial. Ja ni tan sols porto l'embenat. Ho veus?

—I llavors què et passa? Perquè no em negaràs que et passa alguna cosa. No et veig com de costum.

Semblava que intentaria negar-ho novament, però en Bredford s'ho va pensar millor i es va rendir.

—Sí, suposo que tens raó. Em sembla que estic una mica nerviós. És que... vaja, ja és divendres, i he de fer una trucada que no sé gaire bé com fer.

—Una trucada? —vaig preguntar estranyat. Havia sentit en Bredford parlar per telèfon amb els personatges més variats, incloent-hi algunes de les personalitats més importants de Pescolàndia. No se m'ocorria ningú que pogués fer que el meu amic es posés nerviós—. I a qui has de telefonar, si ho puc saber?

—Bé... —va començar a dir amb una certa resistència—. Hi ha una cosa que no t'he explicat sobre la nostra expedició a l'Amazones.

—Una cosa que no m'has explicat? —Aquella declaració no va poder sorprendre'm més—. Quina?

—Va ser quan es va tancar la comporta i vam quedar dividits en dos grups, en Milo i tu, d'una banda, i la Rita i jo, de l'altra. Ja vas veure que els ànims estaven una mica encesos i que...

No va ser capaç d'acabar la frase. Uns cops a la porta del nostre despatx ens van interrompre.

—Endavant! —vam dir en Bredford i jo alhora.

La porta es va obrir. Era la senyoreta Penufa, la secretària del rector de la Universitat de Tapioca, el senyor Rigot, que requeria la nostra atenció.

—Senyor Bannings? —va dir la nouvinguda.

—Sí?

—Vinc de part del rector. Li importaria acompanyar-me al Paranimf? S'ha organitzat un petit embolic a la reunió del claustre, i al rector li aniria molt bé el seu consell.

—És clar, és clar! Per descomptat —va respondre en Bredford. I, dirigint-se a mi, va afegir—: Benvolgut amic Oz, em temo que haurem d'ajornar la nostra conversa per a un altre moment més tranquil. Ara sembla que un tema important requereix la nostra atenció.

—De veritat és tan important? —vaig dir, sortint del nostre despatx juntament amb el meu amic i la senyoreta Penufa—. De què es tracta?

—Jo tampoc no ho sé gaire bé, però el que sí que puc dir és que els professors feien cara d'estar prou preocupats. Suposo que tots dos saben que la setmana que ve comencen els exàmens a la Universitat, oi?

En Bredford i jo vam assentir amb el cap.

—Aquest matí el rector havia convocat tot el claustre de professors a una reunió al Paranimf a fi d'ultimar tots els detalls organitzatius i administratius.

—Uauh! —vaig exclamar, mentre m'esforçava per seguir el pas dels meus companys—. Que important!

—Sí, bé. És el costum, just abans de les avaluacions. No obstant això, i pel que sembla, ha sorgit algun tipus de problema. Sisplau...

Mentre parlàvem havíem arribat just a la porta del Paranimf, l'enorme i impressionant saló d'actes de la Universitat on solien tenir lloc tots els esdeveniments importants, com ara les graduacions i les entregues de premis. La senyoreta Penufa ens va invitar a entrar-hi.

Tot el claustre de professors era present en aquella majestuosa estança. Jo feia poc més d'una setmana que treballava a la Universitat de Tapioca, així que hi havia molts professors a qui no coneixia o als quals no havia estat formalment presentat. Però també n'hi havia d'altres amb els quals sí que havia tingut el gust de coincidir i conversar. Allà hi havia, per exemple, la meva gran amiga, la professora Pice-na, que fa classes d'Història de l'art antic. També vaig reconèixer el professor d'Astronomia, el doctor Astre Celeste, que és un senyor encantador, el professor Pitàgores, l'eminent matemàtic, i la simpàtica

professora Rotundifòlia, una dona una mica extravagant que ensenya Botànica.

En el mateix instant en què vam franquejar la porta d'aquella sala vam poder comprovar quanta veritat hi havia en les paraules de la senyoreta Penufa. Els ànims semblaven caldejats. Molt caldejats. Els professors estaven drets, parlant en grups. Sobre l'estrada vam reconèixer la inconfusible figura del rector Rigot, alt i prim, sempre vestit amb toga i birret. El rector no estava sol. Discutia acaloradament amb un grup de professors. Dos passos darrere del rector vam reconèixer la bellíssima Marlenne Maffitte, comtessa de Fuà. La senyoreta Maffitte és una aristòcrata francesa que havia vingut a conèixer Pescolàndia i que semblava entendre's molt bé amb el rector, perquè d'un temps ençà se'ls veia junts allà on anessin.

—Bredford! Oz! Amics meus! Pels bits i els bytes!
—vam sentir que cridava.

Abans fins i tot que poguéssim reaccionar, ens vam veure rodejats per un autèntic remolí. Un veloç aparell mecànic en forma de cadira de rodes supertecnificada orbitava esvalotadament al nostre voltant. Un aparell que coneixíem molt bé.

—Rumrum! —vaig exclamar, reconeixent l'encara més esvalotat conductor d'aquell sensacional giny,

que no era cap altre que en Rumbert Rumfeld, àlies *Rumrum*, l'entusiasta i atabalat tècnic informàtic de la Universitat de Tapioca.

Per si encara queda per aquí algú que no tingui el plaer de conèixer-lo, afegiré un petit comentari com a apunt: en Rumrum es mou amb una cadira de rodes, a la qual anomena la seva *Rumrumeta*, perquè les seves cames no funcionen. Però, en canvi, el seu cap funciona molt bé. Quasi diria que massa bé.

—Rumrum! —va exclamar en Bredford també en reconèixer el nostre amic comú—. Vés amb compte, per l'amor de Déu. Un dia tindrem un disgust.

—Bajanades! —va dir el noi—. Us ho he dit mil vegades: la *Rumrumeta* és un dels mitjans de locomoció més segurs que mai s'hagin fabricat. Us he explicat ja que hi he afegit un sistema de posicionament via satèl·lit? No, és clar, suposo que no, perquè l'he instal·lat aquest matí i encara està en fase de proves, però...

—Què fas aquí? —vaig preguntar—. Tu no ets professor, oi?

—No, professor, no. Però sóc el tècnic informàtic. Molts dels exàmens de la Universitat de Tapioca es fan per ordinador. Així que pot dir-se que sóc imprescindible. Oi que fa riure?

—Oh, gràcies a Déu. —L'estrèpit orquestrat per en Rumrum havia provocat que tot el claustre alcés els ulls per esbrinar qui acabava d'arribar al Paranimf. Ara era el mateix rector, el senyor Rigot, qui es dirigia a nosaltres—. Bredford, ja és vostè aquí. Podria ajudar-nos, sisplau?

—Per descomptat, benvolgut rector —va respondre en Bannings, sol·lícit—. Què passa?

—Tenim una situació prou problemàtica entre mans i ens aniria bé el seu consell —va explicar el senyor Rigot—. Aniré al gra: pel que sembla, alguns dels exàmens que teníem preparats per a les avaluacions han estat robats.

—Robats? Com és possible?

—Això ens agradaria saber. Cada un dels professors custodia el seu examen d'una manera diferent i particular: uns el guarden en una caixa forta al seu despatx, uns altres se l'emporten a casa, altres l'arxiven en el disc dur del seu ordinador, fins i tot hi ha els que el camuflen dins d'un llibre perquè passi desapercebut.

—I els han robat tots? —vaig preguntar.

—No, no... Tots no —va puntualitzar el rector—. Només alguns. Però, és clar, atès que la seguretat de les nostres proves s'ha vist tan seriosament compromesa, no sabem quina és la manera més assenyada de

procedir. Hi ha membres del claustre que proposen fins i tot que se suspenguin les avaluacions fins que arribem a dilucidar què és el que ha passat i, el més important, qui n'és el responsable.

—Qui n'és el responsable? —va intervenir el professor Centuri Xacaxà, el professor d'Història contemporània—. Jo li diré qui n'és el responsable! O, millor dit, la responsable. Pescolàndia està sent assotada per una onada de misteriosos robatoris, i tots són obra de la mateixa persona, la infame Princesa dels Lladres. O és que cap de vostès no veu les notícies?

—Alguna cosa havia sentit —vaig dir, dissimulant, encara que la veritat era que havia estat tan concentrat en l'escriptura que a penes havia tingut temps per veure la televisió al llarg d'aquella última setmana.

No obstant això, aquell nom no m'era del tot desconegut. En Bredford i jo havíem tingut l'oportunitat d'encreuar-nos amb aquella lladre astuta i desvergonyida i, en aquella ocasió, no havíem estat capaços de frustrar els seus plans. Ara semblava que les activitats delictives de la Princesa dels Lladres continuaven, amb tota impunitat.

—He sentit que ha robat uns quants quadres al Museu d'Art —va dir la professora Picena.

—Doncs a la ràdio han dit que els havia robat un equip emissor i receptor de modulació multiespectral

—va comentar un altre professor, a qui no vaig poder reconèixer.

—Doncs jo he sentit...

—Doncs a mi m'han dit...

En uns moments, allò s'havia convertit en una autèntica allau de les suposades i insolents proeses de la desvergonyida Princesa dels Lladres.

—Calma, calma —va dir en Bredford alçant la veu i intentant apaivagar els ànims—. Abans que res, si-guem racionals. Caldrà arribar al fons de la qüestió, això per descomptat, però el primer és el primer: independentment de qui sigui el responsable dels roba-toris, els exàmens comencen la setmana que ve i els nostres alumnes han d'examinar-se.

—I si han estat els estudiants els que han organitzat aquesta barrabassada? —va preguntar un professor.

—Existeix aquesta possibilitat, és veritat —va admetre en Bredford—. Però, com que no ho sabem, hem d'assegurar-nos que no paguen justos per pe-cadors, no els sembla? Els proposo una cosa: encara és divendres, i tenim tot un cap de setmana per enda-vant. Què els sembla si al llarg del cap de setmana pre-paren nous exàmens? D'aquesta manera, encara que els anteriors hagin caigut en males mans, no su-posaran un avantatge per a ningú.

Encara que una mica refractaris al principi, els professors van començar a assentir.

—Sembla sensat... —van dir alguns.

—No se'n parli més, i no perdem més temps! —va sentenciar el rector Rigot, aprofitant que molts professors començaven a abandonar les seves reticències—. Durant el cap de setmana prepararem nous exàmens. Ha quedat clar?

Els professors van assentir, encara que uns més entusiasmats que altres, la veritat.

—A mi no em farà falta —vam sentir dir darrere nostre.

Ens vam girar per descobrir que qui així havia parlat no era un altre que el professor Pitàgores, que ens mirava amb un somriure picardiós dibuixat als llavis.

—Vostè no està preocupat, professor? —va preguntar en Bredford.

—En absolut, benvolgut amic —va respondre—. Tinc la seguretat d'haver guardat el meu examen a l'únic lloc que és fefaentment inexpugnable.

—I quin és aquest lloc? —vaig preguntar picat per la curiositat.

El somriure del professor es va accentuar, mentre amb el dit índex s'assenyalava el front.

—A la meua memòria, per descomptat. Quin lloc millor?

—Diria en un servidor encriptat ultrasecret albergat en un búnquer custodiat per monjos tibetans que hagin fet vot de silenci —va apuntar en Rumrum—. Però suposo que el seu també em val.

El comentari del meu divertit amic va aconseguir arrancar-me una rialla. Vaig mirar en Bredford. Ell també somreia, però d'una altra manera; a la seva cara s'havia pintat una expressió entre nostàlgica i divertida.

—Ah —va dir—, quins records més grats m'evocuen els seus famosos problemes d'àlgebra de primer curs, professor Pitàgores! Eren certament memorables.

—Tu has estat alumne del professor Pitàgores? —vaig preguntar a en Bredford, intrigat. De sobte, em vaig adonar que no sabia res sobre la seva vida d'estudiant.

—I tant! —va respondre en Bredford.

—I un dels millors, he d'afegir —va apuntar el professor—. Quina gegantina curiositat! Encara no havia acabat de resoldre un problema a la pissarra i ja m'estava preguntant pel següent!

El comentari va fer que en Bredford es ruboritzés lleument.

—I jo, professor? —va preguntar en Rumrum—. Jo també era curiós, oi?

—Ho eres —va respondre el professor Pitàgores, apuntant un somriure—. Però en un altre estil.

—La veritat és que els seus problemes eren autèntics desafiaments. Impossible resistir la temptació, almenys per a mi —va tornar a intervenir en Bedford. De sobte, els seus ulls havien adquirit una brillantor estranya—. El que em porta a pensar...

—Sí?

—Seria molt indiscret per la meva part preguntar-li quin és el problema amb què posarà a prova els coneixements i l'enginy dels seus alumnes aquest curs?

La pregunta degué agafar el professor de sorpresa perquè, en sentir-la, va obrir els ulls de bat a bat.

—Bé... —va començar a dir, debatent-se—. Això és una mica irregular. Mai no acostumo a comentar amb ningú els meus problemes abans de l'examen. Però, que dintre, tractant-se de tu..., de vosaltres, faré una excepció. Això sí, heu de prometre'm que no els comentareu amb ningú. Una filtració d'aquest calibre podria tenir desastroses conseqüències acadèmiques.

—Promès! —vam exclamar tots tres alhora.

El professor Pitàgores va agafar un full en blanc i un bolígraf. Semblava tan il·lusionat com nosaltres mateixos.

—Donaré als meus alumnes aquest càlcul —va dir, mentre gargotejava amb el bolígraf en el full.

Una vegada va haver acabat, ens va mostrar el full. El professor Pitàgores havia escrit el següent:

$$1 \dots 2 \dots 3 \dots 4 \dots 5 \dots 6 \dots 7 \dots 8 \dots 9 = 5$$

—Com veieu —va continuar explicant—, es tracta d'una expressió matemàtica incompleta. En els punts suspensius cal escriure els símbols + o - de manera que l'expressió resultant sigui correcta. Què us sembla? Sou capaços de trobar la solució?

Ajuda en Bedford Bannings a resoldre aquest enigma.